

**KADLECOVÁ, Lucie. *Řecko-italská válka (1940–1941) a její národní reflexe*. Praha, 2011. 50 s. Bakalářská práce (Bc.)
UK FSV, Institut mezinárodních studií.**

Lucie Kadlecová ve své práci analyzuje řecko-italskou válku 1940-41, přičemž srovnává, jak ji svého času refleктоvala Mussoliniho Itálie a jak naopak Metaxasovo Řecko. Nejedná se nicméně o pouhou komparativní analýzu této historické události, autorka přichází také s diskursivní analýzou národního smýšlení obou společností a jejich mobilizace. Za určující přitom volí několik faktorů, na nichž zakládá následnou komparaci: role vůdce, zahraniční politika obou zemí a jejich hlavní spojenci (Německo, Velká Británie), konkurence politických a vojenských elit, ideologie a propaganda. Dále dokládá, nakolik byla úspěšná společenská mobilizace v tom kterém režimu. Na závěr krátce naznačuje, jak se řecko-italská válka promítala v poválečné společnosti i historické reflexi obou států.

Bakalářská práce je po formální i jazykové stránce velmi pěkně a téměř bezchybně zpracována. Nutno zejména ocenit dobře rozložené stupňování události. Čtenář se díky němu rozhodně nenudí ani při opakovaném popisu řecko-italské války, který text vyžaduje, aby přiblížil a srovnal stejné události z různé perspektivy, a dovídá se stále nové informace. Autorka pracuje s dostatečným množstvím zdrojů, zvláště přihlídneme-li k tomu, že je nastudovala hned ve čtyřech jazycích (češtině, angličtině, italštině a francouzštině). Na základě svého výzkumu je pak paní Kadlecová schopna výstižně zodpovědět otázky, které si v úvodu položila. Zde také definovala pojmy, s nimiž text pracuje (*národní smýšlení* a *společenská mobilizace*), a pozornost věnovala také vymezení obou režimů po teoretické stránce. Autorka se nicméně trochu zamotává do metodologického vymezení práce (s. 2).

Práce má také některé další slabiny, které ovšem rozhodně nepovažuji za chyby zásadního charakteru. Jak u Itálie, tak u Řecka bylo pro autorku zvláště složité vyvarovat se formulacím zabarveným dobovou agitační rétorikou. Nakonec se s tímto úkolem relativně dobře vypořádala, přesto ale na některých místech ideologicky zabarvené fráze do textu pronikly („*Naopak Řecko sice vyšlo z řecko-italské války fakticky poraženo, vlastenectví a národní jednota mu ale umožnily pokračovat v odporu proti okupantům až do konce druhé světové války.*“ – s. 2, „*Pochodem na Řím skončilo v říjnu 1922 čtyřleté období italské politické nestability.*“ – s. 7, „*Řekové se tedy svého patriotismu a nutnosti odporu proti cizímu agresorovi, které se rozvinuly v Metaxasově rázném „ne“ z 28. října 1940, nevzdávali ani s podepsáním kapitulace. Tato mobilizace se v následujících měsících stala dokonce základem pro vznik řeckých odbojových uskupení operujících proti okupantům až do konce druhé světové války.*“ – s. 39, „*Po politickém chaosu meziválečného období se Metaxasova*

diktatura v Řecku snažila obnovit řád a znovu získat důvěru občanů ve státní struktury.“ – s. 45).

Dále bych měla pár připomínek a upozornila na několik nepřesností, které se v textu objevují. V Tsamurii nežijí *Tsamurové*, ale *Çamové* (s. 10). Tzv. *dilosis metanias* je doslovně prohlášení lítosti, nikoli loajality (s. 17). Lze předpokládat, že Italové *původně* svou defenzivu neplánovali ani neočekávali (s. 12). Na str. 19 není zcela jasné, zda autorka z Metaxasova deníku cituje, nebo jej parafrázuje. Na téže straně dokládá dobré vztahy mezi Athénami a Londýnem hospodářskými pouty obou zemí. Důležitou roli však hrály také osobní vazby řeckého krále Jiřího II., který v Británii strávil svá léta v exilu. A do třetice na konci str. 19 není zcela jasné, jestli Francie a Británie (v této souvislosti bych se asi vyvarovávala užívání pojmu Anglie – s. 20) na Řecku požadují přátelskou neutralitu s nimi samými, nebo s Římem a Berlínem. Dnes albánské město Korçe se z řečtiny přepisuje jako Koritsa (nikoli *Korytsa* – s. 21). Na některých místech by bylo lépe šetřit cizími slovy. Penetrace není v češtině zrovna obvyklý výraz pro expansi či pronikání na cizí území (s. 13), podobně je tomu s *manifestací národní virility* (s. 30) nebo *zavádění programu autarkie* (s. 34). *Více účinné* je asi spíše „účinnější“ (s. 27), *protesty nesouhlasu* s pak jednoduše „protesty proti“ (s. 30). Někdy autorka používá nadbytečné přívlastky jako např. *nesnesitelná omrznutí* (s. 28). V tomto odstavci si také mírně protirečí, když nejprve uvádí, že vojáci omrzliny vlastně vítali, a o několik vět dále, že z nich měli *větší strach než z nepřítele, boje a smrti*. Řecká veřejnost skutečně za řecko-italské války oceňovala britskou pomoc, nicméně vnímání této pomoci řeckou veřejností se změnilo s počátkem občanské války, proto by bylo na str. 41 vhodné časové vymezení. V závěru autorka uvádí, že se Metaxas snažil obnovit *řád a důvěru občanů* skrze *reformy, propagandu a represe*, avšak jedno zdaleka nelze získat druhým. Po Metaxasově smrti, nebyly až tak *osudné* změny na vládních postech, ale spíše německá invaze – wehrmachtu by se totiž řecká armáda neubránila ani za generála Metaxase (s. 45).

Celkově si myslím, že si práce i přes tyto drobné nedostatky zaslouží být hodnocena jako výborná.

PhDr. Kateřina Králová, Ph.D.